

PÄASTEARMEE AMETLIK HÄALEKANDJA EESTIS



SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

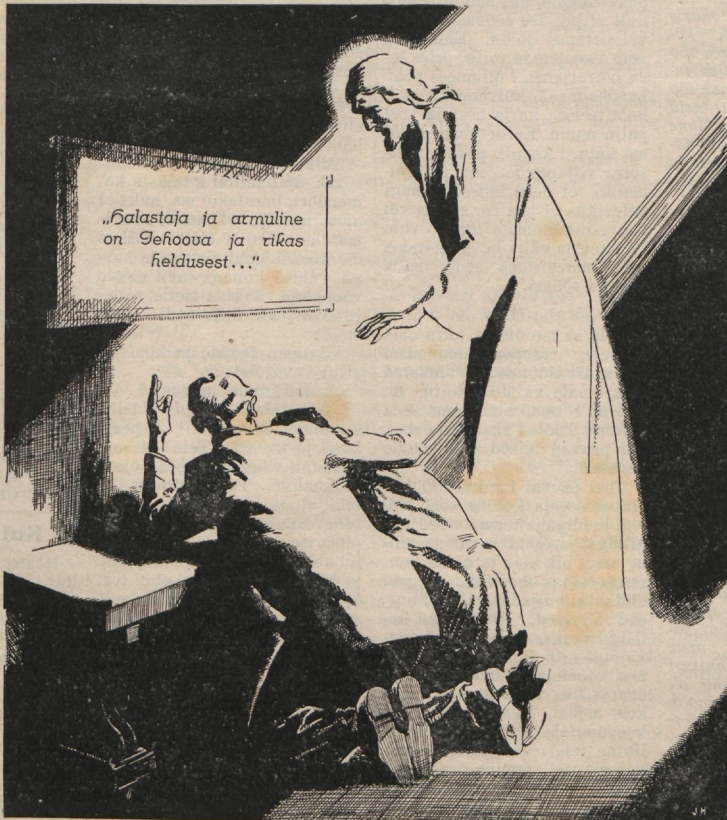
HENRY BOWER, territooriumi KOMANDÖR

Nr. 100

November 1937

9. aastakäik.

Jeesus otsib patuseid.



PÄÄSTARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—8.
(Telef. 302-61.)



Ametlikke teateid.

Ülendatud kapteniks:

Leitn. A. Tenner
„ J. Padar.

Määratud:

Eelposti tööle —
kapt. K. Nurmela,
Rakvere — kapt. J. Padar (assist.)

H. BOWER,
territooriumi komandör.

Juhi märkmeid.

KINDRAL

juhatasid oktoobri kuu alul armeekongressi Ühendriiges, Atlantas. Teiste hulgas rääkis kongressil rahvusvahelik komandör A. Blowers, Armees tööl Indias. Mõned osavõtjad tulid Meksikost, kus Armees tööl algas mõne aasta eest ja neid untakse nende oma maal nime all „Päästarmee patrull“. Kindral andis neile Armees lipu ja manitses neid jääda ustavaks selle värvidele.

STAABIÜLEM JA PR. MC-MILLAN

juhatasid 9. ja 10. okt. Iiri-maal, Belfastis, viiekümne seltsmendama aastapäidustusi. Kaks-kümmendviis isikut alandusid kahtsuspingil.

Ühel pärastlõunal staabiülem pidas huvitava loengu Armees esimestest päevadest Iirimaal.

Meil oli rõõm tervitada meie uusi juhte, komandör-ltn. ja proua H. Bower'i. Esimesest tunnist peale võitsid nad meie südamed oma lihtsa esinemisega ja meie tundsimine, et oleme neis saanud head ja kogunud juhid, kes tugeva käega viivad meid edasi võitluses. Tervituskoosolekud olid head ja vaimustusrikkad. Komandöri auline sõnum Sõnast soojendas meie südamed, andes uut vaimustust ja võitlustahet. Et küllaski oli kuu lõpul, siis ei ole võimalik anda üksikasjalisi teateid koosolekute kohta selle kuu „Sõjahüüsus“.

Nüüd on lõikusepähad lõppenud ja ütleme „Sõjahüüsus“ läbi südamikku tänu kõigile sõpradele ja seltsilistele, kes nüüd, ja palju kordi varem, aitavad meid selles erilises pingutuses. Jumal tasugu igale ühele!

Oskad sa ise süüa, või peab sind toitma lusikaga?

Kirjutanud komandör S. L. Bregle.

I.

Suure huviga ja kasuks minu enesele, vaatlen ma oma lastelaste arengemist. Nad on tõsiseks rõõmuks minu vanale südamele; kuid nii, kui kõik lapsed, on nad probleemiks, samuti rõõmuks oma vanematele. Kui nad alguses istusid laua juures, söödeti neid lusikaga, kuid ühel pöeval pandi lusikas nende kätte ja nad said loa süüa ise. Ma olin täiesti võlutud. Ühe liigutusega vajus lusikas suppi ja tuli uuesti üles, et edasi jätkata teekonda ilusasse, magusasse laialiavalatud suhu. Vahest läks see õigesse kohta, vahest mitte. See oli neile ainuke viis õppimiseks. Teised ei võinud süüa neid lapsi. Nad pidid õppima ise sööma, ja ühel päeval nad võib-olla peavad söötma teisi.

Loomulikult teised olid valmistanud neile toidu. Kuid päev saabub, mil nad mitte ainult ei pea ise sööma, vaid ka valmistama toidu. Enne, kui võib valmistada toitu, peab seda muretsema. Põllumees peab harima maad, külvama seemet, hoolitsema karja eest ja veel palju muud. Kalur peab püüdma kalu. Aednik peab hoolitsema viljapuude eest. On võimalik, et need lapsed kunagi tulevikus ei pea ise sööma või valmistama oma toitu, vaid ka minema välja ja valmistama ning muretsema seda, mida peavad sööma.

II.

Võid sa ise otsida toitu oma hingele, või peab sind edasi jätkavalt söötma? Valmistad sina omale vaimlist toitu, või peavad teised valmistama seda sinule? Töötad sina selle eest, või peavad teised seda sinule andma?

Ühel päeval Paulus tuli Korintusesse ja kohtas seal kellegi juudiga ja tema naise Priskilla, ja et tal nendega ühine amet oli, elas ta nende juures ja töötas ühes nendega; nad olid telgitegijad, harilikud lihtsad inimesed. Hiljem nad kolisid Evesusesse, siis ühel päeval tuli Apollus linnas. Ta oli hea kõneleja, tundis kirju ja õpetas täis vaimustust jumalikust asjust. Ta oli suur kõneleja, õpetaja ja jutlustaja. Kuid lihtne telgitegija ja tema abikaasa olid õppinud rohkem Paulusest, kui Apollus teadis, nad kutsusid teda eneste juurde ja õpetasid temale põhjalikult Jumala teest. „Loe jutustust sellest Ap. teg. 18:1, 2 ja 24—28.“

Akillas ja Priskilla olid õppinud muretsema vaimlist toitu enestele ja teistele, nii et neil isegi oli anda midagi sarnasele mehele, kui oli seda Apollus. Nad pidid omama täielist armastust, armu ja suurt jumaliku taktitunnet, et võisid läheneda sarnasele mehele kui tema, ja juhutada teda õnnistuse täiusesse. Oo, et omaksime armees sarnastest sõduritest, sarnaseid vaimlist toitu!

Tunnen ühte ilusat muusikakoori Ameerikas, mis koosneb aulisest sõdurite hulgast, kellest ükski ei saanud vastu võetud muuseumiks, kes ei olnud vastu võtnud puhtasidame õnnistust. Nad võisid anda vaimlist toitu enestele ja teistele. See muusikakoor omas suurt vaimlist mõju selles linnas ja oli kuulus ümberkaudu.

III.

Olime samas vagunis teel koosolekute koju. „Olin kahtsuspingil,“ ütles ta. „Üks vanem ohvitser tuli ja küsis, kas ta võib aidata mind, vastasin: „Ei, ma tahan tõsiselt olla üksinda. Ma olin peaaegu pahane.“

„Miks olite pahane?“

„Ja, ajal, millal kuulasin komandöri, imestasin ma, miks ei anna meie juhid meile, noorematele, vaimlist toitu? Neil ei ole koosolekuid meiega ja harva, vahest kunagi, neil ei ole võimalust rääkida meile vaimilist asjust. Miks nad ei aita meid?“

Vaatasin temale ja küsisin: „Kui vana olete?“

„Kolmekümne aastane.“

„Teie olete olnud abielus kolmeteist aastat, teil on perekond ja lapsed. Teie ei ole enam nii väga noor mees, olete keskealine. Teie mõtlete, et teie juhatajad peavad andma teile vaimlist toitu. Peate õppima ise seda muretsema. Teie juhatajad ei või ütelda teile midagi, millest teie veel ei tea. Kuid praktiseerite teie tõsiselt seda, mida teate? Teie ei palu küllalt palju. Teie ei uuri Kirju ja ei võta seal hinge toitu, nagu peaksite seda. Salgate ennast nii ära, kui peaksite? Otsite vaimlist toitu headest raamatutest, või tarvitate rohkem aega spordi kuulustuste lugemiseks õhtu- ja hommikulehtedest, kui tarvitate aega piibli ja raamatute lugemiseks, mis arendaksid ja teeksid tegevaks teie vaimlist inimest? Teie ehk näljutate ennast ja ootate, et keegi tuleks

ja söödaks teid ajal, kui ise peaksite muretsema toitu?

IV.

Tundsin kedagi noormeest, kes, kui esimene kord kohtasin temaga, oli joobnud. Kuid mõne päeva pärast oli ta päästetud ja pühitsetud. Lühike aeg peale seda sai ta ohvitseriks ja muretsema omale ühe väikesse, kuid väljavalitud, raamatukogu, mis koosnes sügavvaimlikkudest raamatutest. Ta harilikult istus üleval peale kesköö, luges, palus ja mõtles sellele, mida oli lugenud. Ta sirutus vaimlise toidu järele ja arenes imelisel viisil vaimlises ja intellektuaalses väljanägemises. Ükskõik, kunas kohtasin teda, tahtis ta rääkida vaimilistest asjadest. Ta oli harilik maopoiss, kuid temast sai silmapaistvamad isikuid hoolsuse läbi, millega ta otsis ühendust Jumalaga ja sirutas töö järele raamatutest, või käitumises vanemate, läbielanud seltsilistega, ja see armastust täis hoolsus, millega ta otsis jädaga teiste hingedega seda täd.

Ohvitserid peavad andma oma sõduritele vaimlist toitu; komandörid ja diviisiohviterid peavad muretsema oma ohvitseride eest selles väljanägemises. Kuid mõlemad, ohvitserid ja sõdurid, peaksid õppima leidma ja muretsema omale vaimlist toitu.

„Minge, sööge seda, mis rasvane, ja jooge magusat jooma- aega ja läkitage osa sellele, kellele ei ole ühtegi valmistatud.“ (Neemia 8:10), ütles vana Neemia.

Õpi muretsema enesele vaimlist toitu, ja mitte ainult seda, vaid jaga oma toitu teiste hingedega, kes seda rohkem vajavad, ja sulle ei ole vaja kannatada nälja häda oma hingele.

Kui Jumal teab.

Heategu ei ole kunagi nii ilus kui siis, kui ainult Jumal ja meie ise teame sellest. Nagu õõviola lõhnab pimeduses, nii on ka see kaunim olles varjul, kuna tegu, millest kõneldakse laialt, on nagu roos — kui kõik puudutavad seda, kaotab ta viimaks oma kauni lõhna ja ilusaima värvi.

(Algsus 3. ltk.)

vastu päästmisel, mis igavikult oli antud Jumalalt ja ajatüütmisel, sai ilmutatud Temas, kes andis oma elu surmas, et meie tema surma läbi saame igavese elu päranduseks.



Tunne ennast!

Elad sa elu usus Jeesusele Kristusele oma Päästjale? Oled sa uuesti sündinud? Kas sa tunned ülevoolavat elu armastuses, usus ja palves? Mitmed igatsevad selle järele ja käsivad tõsidusega: „Kus on allik värskete, tugevate elule Jumalas? Alk on Kristuses! Ta tunneb su võitlust ja raskust.

Keegi kirjanik ütles: „Igas inimeses on neli inimest. Inimene, keda näeb maailm; inimene, keda näevad paremad sõbrad; inimene, nagu ta ise näeb end; ja inimene, nagu Jumal näeb teda.“ Mida näeb Jumal sinu juures? See on kõige tähtsam. Meie peaksimet paluma kui psalmist: „Oh Jumal, kuusa mind läbi, ja võta tunda mu südant; katsu mind läbi, ja võta tunda mu mõtteid; Ja vaata, kas valute on minu sees, ja juhata mind igavese tee peale.“ Sa leiad oma elus asju, millele Jumal ei või vaadata heal meel: Võibolla Issand on ilmutanud sulle su uhkust, kadunud, äkilist meelt, pikadust, enesearmastust. Mine kõigeema juurde, kes võib päästa täielikult kõiki, kes tunnustavad oma süüid. Ütle patule ja maailmale Jumalaga alaliselt. Alandu Jumalaga vägeva käe alla. See on vana, tuhandeid ja jälle tuhandeid proovitud tee uude ellu usus Jeesusele Kristusele.

Võibolla see nõuab palju võitlust ja palvet. See maksab oma mina, aga Issand ütles oma sõnas: „Kes võidab, seda peab ehitatama valge riietega, ja mina ei taha tema nime mitte ära kustutada eluraamatust, ja ma tahan tema nime ülestunnistada oma Isa ees, ja kõige Tema inglite ees.“

Kes armastab palju, palub palju.

Sellel teel läks ta edasi ilma jalgadeta.

Ta oli kaotanud oma mõlemad jalad, ent ometigi ta oli onelik. Ta nägu hiilgas, kui ta rääkis, mida Issand Jeesus Kristus teinud temale. Kord ta oli visanud end rongi alla, sest ta leidis, et ta elul ei olevalt enam ühtki väärtust. Tema elulugu ei ole ebaharilik siin maailmas, mis on nii rikutud pettumustega ja sõnamurdumisega. Keegi noormees, kes lubanud abielulda temaga, liikkas teda kiilmalt ära, peale selle, kui ta oli raisanud ta väikest kokkuhoitud rahasummat. Siis ta oli kahtlustas astunud sarnase sammu. Siiski Jumal oma armuga otsustas teha temaga muud korraldust. Ta võis pidada alal oma elu. Kui ta võrdlemisi hilja tuli meelemerkusele ja võis mäledada, mis juhtunud, kisendas ta nii meeleheitlikult, kui seda võib teha ainult inimene kõige suuremas hädas. Kisa võis kuulda terves haiglas, ja patsiendid tõusid ehmatusest istukile oma voodides.

Kui ta teadis, et ta mõlemad jalad olid amputeeritud, lamas ta alaliselt hirmsas oigamises ja nutus. Viimaks muutis tema hädaldamised nii väljakannatamatuks teistele haigetel samas ruumis, et teda pidi viima kuskile ruumi isearanis. Siin hoolditseti tema eest liigutava armastusega öö poolt, kes ise leidnud rahu usus Jeesusele Kristusele, ja oli nüüd kindlasti võtnud ette teha kõike, mis tema võimuses, vaese noore tüdruku aitamiseks Jeesuse juurde. Ta tahtis teha nagu neli meest evangeeliumis, kes võitsid kõik takistused ja viisid oma halvatud sõpra Meistri juurde, lastes teda läbi katuse.

Võttis kaua aega, enne kui öde sai võimaluse rääkida haigega, sest ta ei tahtnud, et keegi ligineks temale. Aga öde Johanna oskas oodata.

Vaikselt ja hoolikalt ta valvas õnnetu neiu järele, samal ajal kui ta ootas kannatlikult silmapilku, mil ta lootis võivat olla talle mingisuguseks võimaliseks abiks.

Ja silmapilk tuli. Uhel õhtul, kui öde Johanna korraldand kõik vastu ööd, kaebas haige: „Oh, öde, mispärast ma ei võinud surra raudteerobastel? Mispärast ma pidin pöörduma ellu. Nüüd ma enam ei või minna, kuhu ma soovin. Ma olen kogu oma eluajaks vigane!“

Kui õrn ema, silitas öde Johanna käega haige otsaesist.

„Kuhu teie läksite, kui teil olid veel oma jalad alles?“ küsis ta.

„Hommikul läksin oma tööle, ja õhtul tuli mu peigmees mulle järele.“

„Ja kuhu teie läksite siis kahekesi?“ jätkas öde vaikse ja õrna häälega.

„Tantsima, nii ühte kui teise kohta.“ oli vastus.

„Kui teil oleksid nüüd mõlemad jalad, kuhu teie siis lähete?“

Nutust lämmatatud häälle vastas noor tüdruk:

„Ma — — ei tea — — ma tarvitsaksin oma jalga paremini — — aga ma ei või enam kõndida — — iialgi.“

„On siiski olemas tee, millel võite käia — parim ja aluseim kõigest — tee, millel teie küll ei oleks käinud, kui teie oleksite võinud hoida alal oma jalad.“

„Millist teed teie mõtlete?“ — haige vaatas läbiuurivald ödele.

Siis jutustas öde Johanna oma hoolealusele lugu halvatu tervenemisest, kuidas teda lasti läbi katuse Jeesuse jalgade juurde, ja rahust ning rõõmst, mida ta sai tunda, kui Jeesus ütles talle: „Su patud on sulle andestatud.“

Haige ei ütelnud midagi. Kuid sellel ööl ta ei saanud magada. Ta mõtted keerlesid kogu aeg tee ümber, millel võis kõndida ka jalutu. Uuesti ja uuesti pidi öde Johanna jutustama talle Jeesusest Kristusest, kes tulnud päästama patuseid. Ja ühel päeval võis kuulda, kuis ta kogeles: „Oh Issand, heida armu minule, patusele!“

Ning Issand vastas: „Mu laps, su patud on sulle andestatud.“

Sellest näevast alates ta käis teel, mida Jeesus oma surma läbi avanud temale — teel Jumala isasüdamele.

„See on aluseim tee, millel olen käinud.“ ütles ta mõni kuu hiljem, „ja ma ei väsi kunagi käimast sellel.“

Kõigile, kes tulid külastama teda, jutustas ta, kuidas ta ilma jalgadeta tuli Jeesuse juurde. Sarnasel viisil ta oli ka teenäitajaks mitmele Issanda juurde.

„Igavene elu.“

„Ja mina annan neile igavese elu, ja nemad ei saa elades hukka, ja ükski ei kisu neid minu käest.“ Joh. 10:28.

Millised sõnad muudlikus maailmas! Ja neid sõnu on Jumala oma Poeg ütelnud; Tema, kes võis öelda: „Mina ja Isa oleme üks.“

Kuidas võime meie, praeguseaja lapsed, saada osa Jeesuse sõnast, nii et need oleksid ka meile päästmiseks? Vastuse leiame 9. salmis samas peatükis: „Mina olen üks; kui keegi minust sisse läheb, see peab õndsaks saama. See sõna on maksev igale ühele ja igal ajal. Kõik, kes on tulnud Jeesuse juurde, on omanud õndsada läbielamise, et nad on saanud päästetud oma pattudest. Nad võivad tõendada, et Jeesuse sõnades ja töötustes asub elav tõde. Arvamatu hulk võib anda elava läbielamisega julge tunnistuse sellest.

Oled sa patuhädas, sina, kes loed neid ridu, siis tee sina, kui meie tegime! Meie alanddasime endid Jumala ees, põlvitasime tema ees ja hüüdsime tema poole oma hädas. Olime annud ära temale kõik ja jätsime endid täiesti abitud tema kätesse, siis sündis ime, — saime rahu Jumalaga, rahu, mida maailm kunagi ei voi anda.

Päästmist otsija hing peab paluma sama tõsidusega, kui see, kes on eluhädades, sest siin on tõeline küsimus elu ja surma vahel. Kui meie ei otsi päästmist Jeesuses Kristuses, siis oleme meie surma meelevaldas ja kohtu all. Jeesus võib päästa surmast ja kohtust ja anda meile igavest elu.

Kui meie päästamisega Jeesuses leidnud igavest elu, siis oleme ka sellega päästetud ihuliselt sarnaselt, et see ainult mõjub meile kui tuli kullamalmele. Tule läbi kõrvetatakse ainult kõik, mis ei ole kuld. Ehtne kuld tuleb siis esile oma täiuses ja selges hiilguses. Õeldakse, et kuld on ehtne, mida ta ka on. Selle järele ei või tuli kunagi rikkuda teda. Nii on ka igavese eluga, mis sünnib inimese hinges. Surmal ei ole sellega midagi tegemist. Ta saab ükskord olla teenistuses kui puhastav element, sest et igavene elu — nagu kuld tuleproovis — peaks hiilgama sarnases aus, mis on kohane linnale, kuhu mingit mustust ei pääse ligi.

„Nemad ei saa elades hukka.“ Mida see sisaldab? Ja, surm on võidetud; teda ei ole enam. Kuid selle asemel igavene elu ja hukkaminematus kõigile, kes võtsid õigel ajal

(Lõpp 2. lhek.)

Ainult Jumala juures on mu hing vait.

„Isa,“ ütles väike poiss, kes jalutas väljas oma isaga, „seal nad loövad ära silla tuksid. Mispärast nad teevad nii? Kas sild ei kuku sisse?“ „Nad võtavad ära toed,“ vastas isa, „et sild võiks laskuda palju kindlamini sillammastele, mis on nüüd valmis.“

Jumal võtab sageli meilt meie mäised toed, et me siis tugeneksime palju kindlamalt temale. Vahest ta võtab meilt meie tervise, et loodaksime vaid temale oma igapäevase leiva pärast. Kui olime terred, ütlesime võib-olla küll igal päeval sõnu: „Meie igapäevast leiba anna meile tänapäev,“ kuid lootsime enese hoolsusele ja virkusele. Kui see tugi võeti meilt, loodame ainult Jumala armule ja võtame vastu oma igapäevast leiba kui andi temalt.

Nii võtab Jumal meilt vahest meie sõpru, et me pöörduksime otse tema juurde küsimana nõu ja abi. Kui me vaatlesime nähtavaid asju, kui tundisime rõõmu meie arvatavas õnnes, tundisime end rippumatuna Jumalast. Aga kui me mäised toed võeti meilt, ajas häda meid otsima abi Jumala juurest.

(Järg 5. lhk.)

nen ma selgemini, kui kunagi varem, et see oli Issanda tee minuiga.

Igatsus, mis lapsena püüapäävakoolis istutati minu südamesse, on nüüd täitunud. Olen õnnelik, et võisin usaldada Jumalat ka siis, kui kõik näis olevat nii pime, ja ma ei tunnud teed, kuid Issand teadis, ta auliselt viis läbi. Minu tulevik on mulle tundmata, kuid ma hoian kinni Jeesuse käest ja lähen teed ühes temaga. Rohkem mulle ei olegi vaja, Issanda kätes olen hoidud kindlasti. Jeesus on saanud mulle kõik ja kõigeaks, kõik minu rõõm on Temas. Olen rõõmus, et võin öelda ühes lauljaga:

„Valmis sinu teenistusele, Issand, siin olen ma. Õpeta mind vaikselt kuulma sinu häält. Võta mind su teenistusse, tee seda päev-päevalt. Oo, Issand, siin olen ma!“

H. Olo.
Pitn.

Muda ei saa
visata puhaste
kätega.



Ta ei mõelnud teha nii — ei, kivi tema lingust pidi lendama kõrgelt ja kaugele. Ta pidi näitama oma seltsilistele, et oskab lasta hästi, kuid siis juhtus õnnetus! Ta ei võinud saada aru, kuidas see võis juhtuda — kivi oli tunginud aknasse! Ta vaatles lõhutud klaasi, mida enam ei võinud parandada. Milline lõpp vaimumstatud mängule — purustatud aken! Kus olid seltsilised?

Kui oled hädas palu!
Ent parim aeg palveks
on enne kui satud hätta.

Kõik jooksnud oma teed. Ta oli üksinda.

Ei — ei keegi ei mõtle teha nii, mitte kivilinguga ega ka eluga. Kuid rumal julgus lõpeb sageli katastroofiga.

Kui noor elurõõmus poiss võttis esimese klaasi julgete seltsiliste käsul, nali lendas kõrgelt ja kaugele ja kaaslased aplaudeerisid tema julgusele. Ta ei mõelnud kunagi, et temast saab suur joodik, veel vähe, et temast saaks rikitud mees, keda keegi enam ei ülistata, väärtusetu olevus, kes lõpuks rändab üksinda — purustatud elu, lõhutud aken.

Kui noor poiss võttis esimese kord kätte kriminaalromaan, ning jätkas edasi lugemist üks raamat teise järele, siis ei mõelnud ta, et temast enesest pidi saama kurjategija — ta pidi sisse murdma, sai kinni võetud ja jõudma sinna, kus paljud teised istuvad, et lepitada oma kuritegusid, üksinda vahtides purustatud akent.

Kui noor poiss hakkas käima kinos ja filmides „suurest

Ta ei mõelnud nii.

Kirjutanud noorsoo sekretär
major Em. Olson.

maailmast“, tutvunes ebamoraalse eluga, siis ei mõelnud ta, et temast pidi saama ebamoraalne ja laisk mees, kuid õhtu õhtu järele imes ta endas seda vaimu, kuni tema hing sai märgitud ebamoraalse märgiga. Vahest oma üksilduses vahitis ta purustatud ruutu ja ohkas...

Kui noor paljulubav poiss esimese kord avas ukse tantumaali, siis ei mõelnud ta, et temast pidi saama alaline külaline seal ja ta ei saanud ka aru, et ta seal võis sattuda halba seltskonda, kes pidi rõõvima temalt ta puhtuse ja aurtunde, kuid nii läksid aastad ja elu täis löbu, kuni ta leidis, et elu enam ei olnud väärt elada ja ühe pauguga oli lõpp kõigil — üks purustatud aken.

Rahuldatus elu.

Tahad sa omada täielist ja kestvart rõõmu ja rahu, otsi rohkem ja rohkem, et võid õppida tundma Jumala armu ja armastust. Ta teab, mida sa vajad ja ta tahab ise olla sinu abi ja kilp. Ta armastab sind ja seda on ta sulle juba näidanud mitmesugusel viisil. Kõige suurem ja kõrgem näide on meil selles, et ta ei ole keelanud enda Poega, vaid on annud teda meie päästimiseks. Milline rõõm ja rahu meie südamele, kui võime ütelda: „Ma olen Kristuse ohvri läbi lunastatud Jumalale; välja võetud pimeduse võimusest ja pandud Jumala Poja riiki, seal on mul andestust kõigi minu pattudele, õigeksmõistmine ja lapseõigus. Ta on annud mulle oma püha Vaimu sidamisse, nii et see on minu rõõm teha tema tahtmise järele ja elada tema püha nime auks“. Sarnases armurikkas seisukorras ja teadmises peitub alinuke tee rõõmule ja rahu sinule ja minule.

Suur muudatus.

„Kõik on nüüd nii muutunud, seersant, ütles väike tüdruk ühel päeval oma grupjuhatajale. „Mis on muutunud?“ „Ja, ma mõtlen, vastas tüdruk naeratusega, „et kõik on kodus nii muutunud, peale seda, kui andsin Jeesusele oma südame ja palusin teda hoida mind.“

„Jutusta mulle sellest midagi!“ ütles seersant julgustavalt.

„Ühel pealelõunal, kui tulim koolist koju, lamas ema voodis, sest ta tundis end haige. Ma olin alul kiusatud jooksma aeda mängima, nii nagu ma harilikult olin teinud, aga siis palusin ma Jumalat ja võitsin kiusatuse, võtsin kohvikannu, keetsin kohvi, katsin laua ja koristasin toa. Kui ema tuli sisse, sai ta väga rõõmsaks; sarnasena pole ma teda varemalt näinud ja ta tänas mind. Enne kui sain päästetud, oli ema alati väga kurb minu üle, sest et sageli jooksin väljas tänaval ja kunagi ei aidanud teda. Nüüd on ta väga rõõmus, et olen talle abiks.“

PÄASTEARMEE JÄRELURIMISE BÜROO

otsib kadunud isikuid, nii Eestis kui ka välismaades. Tänaõks kogu maailma ümbritsevat Armeed organisatsioon, on korda läinud paljusid leida. Maks: Eestis — Ekr. 3.—

Välismaal — Ekr. 5.—

Minu kutse.



Jumala teed on imelikud ja sageli meile alul varjatud. Oma elus olen pidanud tihti seisatama teelahkmeil ja küsima: „Kuhu poole?“ Ja vastes ka: „Mispärast?“

Kätes pühapäevakoolis, rääkis Issand esimene kord minu hinge vastu, seal omasin igatsuse päästmise järele, seal otsustasin: tahan olla tervelt antud Jumalale ja saada hingedevoitjaks. Saades vanemaks, see igatsus kasvas minus. See soov peitus vaid minus, ent ei usaldanud öelda sellest kellelegi.

Aja möödudes olin vahest unustanud, mis peitus minus, ja see küsimus jäi nagu kõrvale. Kuid Issanda hää ei vaikinud. Käisin sageli väimulike koosolekui, mis meeldisid mulle väga. Uuesti ja uuesti tundsin igatsust ja vajadust päästmise järele. Ja siis ühel õhtul, varsti kümme aastat tagasi, võisin end tervelt ja täiesti anda Jeesusele. Elasin läbi päästmise. „Oh see päev, õnnis päev.“

Hiljem puutusin kokku Päästearmeega. Alul mulle see rahvas ei meeldinud, kuid varsti tundsin, et minu kodu on nende hulgas. Sain sõduriks Päästearmees. Töötdates seal, tundsin selgemini ja selgemini, et pean olema tervelt antud Jumalale. Andsin oma ohvri. Tean, Jumal võttis selle vastu, kuid Ta proovis mind, tahtis kasvatada mind ja teha kõlblikumaks oma kutsele. Möödunud aastad, palju oli selle aja jooksul võitlusi ja läbikatumisi, enne kui võisin minna Päästearmees sõjakooli, et seal saada kasvatatud päästevõitseri kutsele. Minu teekond viis mind Rootsi — Stockholm. Viimased üksteist kuud võisin viibida seal. Õieti nägin seal, mis ootab minult minu kutse ja tänapäev tun-

(Järg 4. lhk.)

Tule ja joo eluvett.

Kes ei teaks midagi inimhinge igatsusest ja janust? See on janu, mis peab saama vaigistatud, nagu nõrkeva teekäija janu tolmusel tänaval. Algusest peale on inimesed püüdnud selle järele, sellele sisemise olevuse tarvitusele õigust anda. Nagu kaevud on kaevatud, kust vett maasügavusest välja juhitakse, nii on ka vaimisel alal kaevatud ja uuritud. Inimesed ammutasid sügavatest teadusekaevudest ja said parema-maitselust vett. Ja ometi ei saa nende hing kõige ammutamise ja maitsmise juures lahti igatsusest ja janust.

Palestiinas tehakse vahet müüritud kaevude ehk vee hoiupaikade — kuhu vihmaveisi kogutakse ja „elava vee“ ehk allikavee vahel. Kes võis saada allikavett, ei tahtnud teada midagi vee hoiupaikadest. See oli ainult hädaabi allikavaesel maal. Paljud meie seast on nii rumalad ja rahuldavad end oma eluaeg teatud viisil karastuste ja värskendustega, millist ei või just võrrelda seismaajäänud vihmaveega, ehk veel halvem, nemad ammutavad segatud, soo veddest. Inimesed otsivad rahuldust mõtteta lõbedest, tühjadest ajaviitmistest ja enesearmastavatest hoolsatest püüetest. Aga kaevud, millest nad ammutavad, on „katkised“, ja otsitud rahuldus voolab nende käte vahelt. Hing jääb tühjaks.

Paljud inimesi võib võrrelda laulikuga, kes 63 laulu sõnade järele elab kuival ja püüdsel maal, kus ei ole vett. Nemad aimavad või teavad, mis neil puudub, aga nad elavad ümbruses, mis on surnud

Jumalale ja ei peida eneses igavese elu jõudu. Sihtia ja kindlusetat ajavad nad kui pehremeheta laev elumerele ringi, sest ükski ei hooli nende hingest. Meie terve aeg kannab eneses pitserit tõe järel otsimisest. Ja ometi ei saa lugematuid hulkade nõudmiste vaigistatud. Kust see tuleb? Laeva meeskond oli äranõrkemise ligi, sest vesi oli neil lõppenud. Kurb saatus, keset laineid, veest jänusse nõrkemas. Aga kas võis neile kuidagi kasulik olla mere soolane vesi? Kas ei suurendanud see nende piina? Vaesed inimesed! Oleksid nad ainult kummardanud ja oleksid täie ümbritega ammutanud! Mõned tunnid olid nad juba laia lõu suhu tulnud, ja kõik neid ümbritsev vesi ei olnud soolane merevesi, vaid karastav mage vesi. See on tabav pilt paljude inimeste kogemustest. Nemad on ümbritsetud elumere, iga silmapilk võivad nad armurest ammutada, aga nende sisemine silm ei näe teda ja otsib siit ja sealt ja leiab ainult vett, mis suurendab janu või jätab kibeda järelemaitsa. Milline vaigistamata janunemine ja igatsus! Oiglane otsimine, aga oh, ka asjata otsimine! Kas ei ole kurb, et nii mõnigi inimene püüab omada rahuldatud südameseisukorda, ilma et ta jõuaks sihile? Ja kas ei ole päris kohutav, kui palju noori inimesi ei mõista hakata kinni võimalustest sisemise selguseta oleku ja häda pärast? Koosolekud, organisatsioonid ja jumalateenistused võivad küll olla eluvee lähkrid, aga vesi ise nad ei ole, see on üksinda Jeesus. Vaigista oma janu!

Ära otsi enesekasu.

Ei ole nii kerge võita õiget seisukohta maisele. Maine on meile antud, et meie äratunne ja valitsemise selle üle, täites oma ülesannet; ja osasaamine Jumalaga on tõejuud selleks. Spurgeon ütles kord: „Jumala koda on kui mesipuu virka-dele.“ Tähendab töötada seni kui päev on. Sina pead olema maailmas kui kristlane. Mis Jumal on annud sulle, pead omama enesele, harima oma ihu- ja vaimuandeid, oma kutset täitma kõige pingutusega, hoolitsemata oma omaduse ja ameti eest; aga mis sul on, kasu, omadus; ära seisa omakasupüüdmises teenistuses, vaid armastuse teenistuses Jumala ja oma vendade vastu. See on usaldatud talent, millega sina pead saata kasu, et see saadaks korda, milleks Jumal teda määranud. Kui see ei sünni, siis muutub maailm vaheseinaks sinu ja Jumala vahel, sinu ja vendade vahel. Sa tohid rõõmustada Jumala maailma iludusest, looduse vägedest, edasismuuvu äratundmise ilmutisest; aga pane see kõik igaviku mõtete teenistusse.

On tõe, maailm seisab kurjus ja tahab alaliselt kiskuda meid meie Jumalast. Meie võime hoiduda hädaohust, kuid iialgi mitte kunstliku maailma ärasalgamisega; sest ta kõrbe võtame meie enesega kaasa kurga maailma ja see on, mis viib meid välimise asjade vastu langemisele. Ainult õiglane tõmme Jumala poole, ja elu osasaamises Jumalaga võib meile anda õige seisukoha Jumalale. Inimese õige seisukoht Jumala vastu algab patutundmisega ja muutub elujõuliseks pattude andestamise läbi.

Oled sa tõesti armastanud?

„Ma külastasin hiljuti oma venda,“ jutustas keegi daam, „ja siis jättis ta poeg Richard korraga mängu pooleli ja vaatles mind väga mõttekalt.“

„Mida sa mõtled?“ küsisin temalt.

„Kas sa oled päriselt kristlane?“ küsis pois kartmatult.

„Ja, armas!“

„Aga sa ei räägi kunagi Jeesusest. Kui sa tõesti armastaksid Teda, siis sa räägiksid ka vahest Temast, või kuidas?“

„Võib ju armastada inimest, ilma et räägitakse temast,“ vastasin talle.

„Kas võib? Seda ma ei teadnud. Sa räägid nii sageli onust ja tädist, emast ja isast. Kas sa ei tee seda?“

„Ja.“

„Ja siis sa räägid ka teistest inimestest, aga kunagi mitte Jeesusest. Kas sa oled täiesti kindel selles, et armastad Teda?“

Olgem soolaks.

„Teie olete maa sool; aga kui sool tuimaks saab, miska peab seda soolaseks tehtama?“ Matt. 5:13.

Sool on maajapidamises tähtsal kohal; kes meist ei teaks, kui väga meie vajame soola?

Jeesus, selgitades oma õpetuse levikut ja mõju Tema järelkäijate elu ja eeskujul läbi, ütles, et meie peame olema soolaks. See tähendab — meie peame avaldama head ja tervendavat mõju oma elu läbi, igaks end perekonna-, sõprus- ja tutvusringkonnas.

Jeesuse õpetus on maailma muutnud, kõigil aegadel elavate kristlaste kauni eeskujul läbi. Evangeeliumi heas mõjus on päästesõduritel täita tähtis osa, sest meie kuulutamine on ju evangeelium — armuõpetus. Armeed on avaldanud head mõju igal pool ja seda mitte nimi, vaid inimesed, ustavad, vastupidavad, naised ja mehed meie ridades.

Töötdates mõned aastad Armees, olen püütnud kokku paljude inimestega, kes on justanud head Armeed tööst; jutustasid, mida nad näinud oma silmaga, reisu-del mitmesugustes maades.

Meie, päästesõdurid, siin Eestis, oleme kutsutud soolaks, heaks mõjaks. Inimesed tunnevad meid, nad vaatavad meile ja nad ootavad meilt eeskujul; eeskujul armastuses, lahkses, kannatustes, vastupidavuses, nad soovivad näha eeskujul meie isiklikus elus.

V. MUUL, kapt.

Sõbra kiri.

Kui meie hoiame alal kirja kellelki armsalt sõbralt siin maa peal, loeme meie seda uuesti ja uuesti jälle, kõige suurema tähelepanu ja hoollega, nii et midagi sisust ei läheks kaduma. Ja meie loeme seda palju kordi ja võtame kirja välja vahete vahel, uurime seda sõna sõnalt ja vaatame järele, kas oleme dieti kõigest sellest aru saanud, mida sõber on kirjutanud meile.

Sarnaselt peame ka siis toimima, kui loeme sõna, mida Issand Jumal, meie kõige parem sõber, saatnud meile taevast. Meie ei pea olema rahul ainult pealiskaudse kirja lugemisega ja selles väljendatud tahtmisega, kuid peame püüdma mõista seda paremini ja paremini.

On Issand meie kõige parem sõber, ei jõua meie küllalt uurida tema sõna. Iga kord kui loeme seda, leiame uusi tõdesid ja uusi külgi, mida varem pole näinud.

Need sõnad, mida maapealne sõber kirjutanud meile, on varsti arusaadavad ja ka selle kõige sügavamad mõtted, kergelt mõistetud. Nii ei ole Issanda sõnaga. Veel kunagi ei ole keegi seda jõudnud tühjendada ja veel ei ole mitte keegi tõega jõudnud kinnitada, et ta lugenud seda nii, et ta igast osast on saanud aru tema kallist sisust.

Südametunnistuse raha.

Vello oli saanud healt onult ühe terve viiekümne-sendilise, et ta oli aidanud onu mingisugusel viisil. Hoides raha käes ta jooksis kõige lähema jäätisemüüja juurde. Ta sai seista ja oodata, sest olid paljud, kes tahtsid osta jäätist. Ta mõtles, et ta selle asemel oleks võinud joosta koju ja võinud anda raha emale, nad olid ju nii vaesed. Kuid jäätis on hea. Nüüd oli tema järg.

„Üks suur jäätis,“ ütles ta. Vana tädi korraldas valmis jäätise ja ulatas selle Vellole, kes selle tasumiseks andis oma viiekümnesendise. Kaks-kümmendviis senti pidi ta saama tagasi.

„Ole hea,“ ütles tädi. Vello sirutas välja oma käe ja sai mitu raha, millised ta pani oma taskusse. Kui jäätis oli otsas ja Vello seisis kodus köögitrepil, mõtles ta minna sisse, kuid pistis enne käe taskusse ja võttis rahad välja. Ta tahtis järelevaadata, kui palju on tal järele.

Ta luges. Ja seal oli kaks kümmesendilist ja üks viiesendine, ning siis veel üks terve viiekümnesendine.

„Siis on tädi annud mulle tagasi, arvestades et andsin kroonise,“ ütles ta endamisi. Vello läks sisse.

Ta võttis välja viiekümnesendise, läks ema juurde ja andis selle temale.

„Kust sa selle said?“ küsis ta.

„Sellelt healt onult, ema teab,“ ütles Vello.

„Aga mida sa oled pillanud oma liikonnale?“ küsis ema. „Jäätist“, ütles Vello ja pu-nastas.

„Aga kuidas sa oled võinud osta jäätist, kui annad minule kõik raha mida oled teeninud?“

Nüüd nägi Vello, et pettus ei tasu end. Ta ei tahtnud petta ka oma ema, sellepärast jutustas ta talle kõik, kuidas asjalood on.

„Ja, minu väike poiss, sa pead minema tagasi tädi juurde ja paluma andeks temalt, sest ta on vana ja näeb halvasti, ja sellepärast arvas ta valesti.“

Vello sai raha tagasi ja läks välja. Ta mõtles, et on nii väga raske minna tädi juurde ja paluda andestust, aga ta pidi seda tegema, sest ema oli ütelnud nii.

„Kui seal ainult ei oleks inimesi,“ mõtles ta. Ta viivitas üks aeg, enne kui ta julges ette astuda ja just nüüd ei olnud seal ühtegi ostjat. Nii ta kohe jooksis sinna.

„Ma ostsin jäätist natuke aja eest ja tädi andis mulle viiskümmend senti rohkem tagasi ja nüüd tahan ma paluda andeks, et ma kohe ei annud

raha tagasi, vaid pidasin seda omale.“

„Või, ütled sa nii? See on ilus sinust. Ma küll andestan sulle,“ ütles tädi.

„Miks palud sa andestust?“ kuulis Vello kedagi küsivat selja tagant. Ta pööras end järsku ümber ja nägi üht hästirietatud daami seal seisvat. Siis selgitas Vello talle, kuidas ta toiminud.

„Ja, kui sa oleksid seda raha omale pidanud, siis sa ei oleks saanud mõelda ei millelegi muule, kui ainult sellele, sest sarnaseid rahasid kutsutakse südametunnistuserahaks, ja need ei anna südametunnistusele mingit rahu. Seda titlen ma sulle, minu poiss, kui tahad kaugele jõuda siin elus, pead olema aus. Oled sa seda, siis võid sa olla kindel, et sul õnnestub ja sa lähed edasi. Siin annan ma sulle ühe krooni, sest ma mõtlen, see on sinust ilus, et tulid siia ja palusid andestust,“ ütles daam.

Imestunud sirutas Vello käe välja, võttis krooni vastu, tänas ja jooksis siis koju.

Nüüd tundis ta, kui võis tegutseda õiglasel, siis tuleb alati kõige parem lõpp.

Koju jõudnud, ta võis rõõmustada ema, et ta oli saanud andestusega ühes ka kahe-kordse summa.



Tugev tahtmine.

Tahtejõuta inimesel ei ole mingit tulevikku. Tahad sa omandada tulevikku, on sul tarvis tahtmist, tugevat, võidundvat, otsustavat tahtmist. Aga seda meie ei leia tänavail, samuti ei või seda osta kauplusest. See on Vaimu and, — see on Jumala and Kristuses neile, kes usuvad. Sest usk kasvatab püha loobumist ja püha loobumine kinnitab tahtmist samapalju kui esehellitus nõrgendab teda. Usk on Vaimu sund, mis sunnib tahtmist ennastalgavale ei ütle-misele, ja iga sarnane ei on vöö, mis kinnitab tahtmist. Ja see viib küll edasi. Igal ajal ajaloo on tahtinimesed lõpuks jõudnud võidule.

Pime taani päästeohvitser.

Staabikapten P. E. Andersen, kes on vanemaid Päästearmee ohvitseri Taanimaal, on huvitatav ja mitmekülgne isik, kes — niihästi olles nägija kui pime — on olnud väga tegev.

Noore muusikuna tuli ta juhuslikult lähemasse naabrusesse Päästearmeega. Siis ta hakkas külastama ka Armees koosseis-kuid ja sai haaratud kuulnud sõnumist. Ühel õhtul ta tuli kahetsuspingile ja sai tõesti päästetud. Mitte kaua peale seda ta ühines Päästearmeega ja hiljem temast sai ohvitser. Üks tema esimesi ülesandeid oli organiseerida staabi-orkestrit. Kui nimetatud orkestrit juhataja ta võttis ette 12 ringreisu Taanis

ja täitis sellel kohal hästi oma kohustust. Ka korpusejuhatajana ta oli tubli ja on juhatanud palju Taani suuremaid korpuseid.

Staabikapten Andersen on pidanud juba oma nooruspäevist alates võitlema nõrga nägemisega, mis viis teda vähehaaval täielikule pimedusele. Ta suurem mure, kui ta pani tähele, et muutub pimedaks, oli, et ta siis enam ei saa lugeda oma piiblit. Vaatamata oma viletsale nägemisele ta hakkas siis kirjutama piiblit punkt kirjas. Ta abikaasa luges talle piiblit ette, ja ta ise kirjutas. Enne kui ta oli kaotanud nägemise täielikult, oli ka piibel valmis kirjutatud.

Viimastel aastatel ei ole staabikapten Andersen, kui pime ja juba vanadusaastates, suutnud võtta aktiivset osa teenistuses. Ta jälgib aga suurima huviga kõike seda, millele ta ohverdanud oma jõude oma paremal jõu ja noorusajal.

Päästearmee 50. aasta juubeli ajal, mida pühitseti hiljuti, anti talle au kui Taani kõige enam austatud veteraanile Päästearmees ridades.

Siis alandage endid nüüd Jumala vägeva käe alla, et tema teid võiks ülendada õigel ajal.

Heitke kõik oma mure tema peale, sest ta muretseb teie eest.

Tõsine elu.

Kõik elu, mis peab ommata vastupanu, peab ammutama oma jõudu jõuallikast. Puud ja lilled leiavad maast, samuti õhust, oma elujõudu ja toitu. Inimeste ja loomade elu hoitakse ilal toidu läbi, mida Jumal looduse läbi annab meile. Need käisud omavad samasuguse õiguse vaimuilmas. Uussünni töö, mida püha Vaim korraldab meid hinges, sellel tunnil, kui uesti saame ühendatud Kristusega, peame selleks, et saada hoitud ja korda saata, päev-päevalt kinnitatud selle läbi, et võtame jõudu Temalt, kes on vaimuliku elu jõuallik. See oli sellepärast, miks rumalad neitsist jäid hätta; neil puudus eluühendus Kristusega. „Kui keegi ei jää minu sisse, see heidetakse välja kui viinapuud oks, ning kuivab ära.“ Meie eluühendus Kristusega ei või saada kustutatud ajaliku surmaga, sest Jeesus ütles: „Kes minu sisse usub, see peab elama, ehk ta küll sureb.“ Sellesse on igavese elu saladus peidetud. Üks neist kristlastest, märter, hüüdis kohe enne seda, kui leegid alatiseks vaigistasid tema keele: „Minu maise elu võtte teie võtta, kuid minu eluühendust minu Päästjaga ei või ükski tuli kätte saada. Kristus on minu elu, surm on mulle kasuks.“

Kõndimine Jumalaga.

„Ja Enok kõndis alati Jumalaga!“ (1. Moos. 5:22).

On meie päevil võimalik elada nii, et võime öelda, et kõnime Jumalaga? Kas võime käia ühes Jumalaga äris, kontorist, kodus, tänaval? Kas võime teha seda, kui inimesed toovad meile pettumusi ja töö väsitab meid ära, kui lapsed müraavad, kui teenijad pahan-davad meid, kui meie paremad plaanid ebaõnnestuvad, meie õhulused varisevad, nii nagu seebimullid lõhkevad tuulepuhangul. Usul, mis ei ole vastupidav igapäevastes proovides ja elu läbielamistes, on lõhe kuskil. Peab olema rohkem kui üks plank, et hoida end üleval vihasel jõel, mis viskab meid rannale kurnatud ja läbi-märjad veest. See peab olema meie hingede, mis tiivad on lindudele, ja tõstma meid üles üle raskuste, mis tahavad hoida meid maa küljes. Kui jumalik armastus on meile seesolevaks jõuks, siis võib ta ka teha nii.

Teateid lahingust.

TALLINNA I.

Issand on meid õnnistanud mõõdunud kuu jooksul nii rohkesti, ja meie südameist tõuseb kiitus ja tänu Temale kõigi eest.

Kuu alguses oli meil rõõm tervitada endi keskel meie head sõpra, H. Jänest, kes jutustas oma reisimuljetest Vormsis ja Ruhnus, nii sõnas kui valguspiltides.

Ja 14.—16. okt. olid meil lõikuspühad; neile koosolekuile kogunes meie häid sõpru, kes tahtsid ühes meiega tänada Issandat mõõdunud aasta lõikuse eest — paljud olid ohverdanud meie lõikuspühade heaks, ja Jumal armastab igat lahket andjat. Üks Päästearmee sõpradest, kes igal aastal on saatnud meie lõikuspühadele oma annetuse, ei unustanud meid ka sel aastal, kui ühel päeval keegi tuli meie juurde ja tõi kirja ning suure koorma põllusaadusi, mis ootas väljas tänaval.

Ei puudunud ka külalisi, kes tahtsid meid rõõmustada ning aidata; esimesel lõikuspüha õhtul oli meie keskel vend E. Korjus ja „Viladelvia“ mängukoor, mis rõõmustas meid ettekangetega, järgmisel õhtul võisime kuulda vend H. V. Dahli, ja Jumal tarvitas teda ja tema sõnumit suureks õnnistuseks meile.

Ka päästmise-võimalused ei ole piiratud — sest kes otsib, see leiab. Ühel, väikesel koosolekul tuli keegi äraväsinud hing, et leida armu Issanda ees — ja tal sai osaks pääst-miserõõm, halleluujat.

Tahame tänada teid kõiki selle eest, mis olete teinud ja anetanud lõikuspühade heaks sel aastal ja soovime Jumala rohkeid õnnistusi.

A. Höbelaid,
ltn.

TALLINNA II.

7. 8. ja 9. okt. kogunesime meie ruumi tänama lõikuse Issandat. Veenvalt saime öelda neil koosolekuil — kus Jumal on, seal on hea. Külaliste-na olid meie keskel adj. Thyrrin, kapt. Luther ja envoi Bakul.

Oma kõnes mainisid nad: „Elu on külv.“ Mida külvame, seda lõikame ning seda külvame, mida ise oleme.

Meie suurim soov on palves: Tõuseks kõik heaks lõikuseks, mida oleme võinud Jumala armu läbi siin korpuses külvata.

Altariteenistusel 17. okt. oli palju neid, kes tõid tänumeel- lised oma anni altarile ning neid, kes oma piskus olid us-tavad. Jumal õnnistagu neid.

Meie hinges on sügav tänu Jumalale, kes õnnistas palu-

vaid hingi meie kahetsuspini-gil.

Üha tugevamaks muutub võitlev vaim, kuuldes sõnu: „Vaata ma olen teie juures maailma otsani.“

A. Tenman,
kapt.

TARTU.

Inimene arvab kokku sageli kõik mured, kurbused ja pet-tumused, ning peagu alati kaovad õnnistused nende varju. Meie Tartust oleme omanud palju õnnistusi mõõdunud kuu kestel.

Eriti lõikuspüha jõupingu-tusega nägime, kuidas mitmed südamed avanesid ja aitasid kaasa meie töös annetuste näol. Samuti näitemüük, mis peeti 11.—16. okt. näitas inimeste huvi töö vastu. Oleme tänulikud igale ühele, kes kuudagi aitas kaasa nimetatud pingutuses, ja üle kõige austame Jumalat hea kordamineku eest.

25. okt. meil oli rõõm tervit-tada komandör ja proua Bowe-ri, kes juhatasid koosolekut õhtul janunevale rahvale, kes kumumusest ja kitsast ruumist hoolimata kuulas lõpuni. Nende-ga ühes olid ka kaptenid Lu-kander ja Luther. Tundsime, kuidas Jumal oma ustavate su-laste läbi töötas koosolekul, ja kroonis seda hingedega rist-i all. Meie sammume edasi aeglaselt, aga kindlusega, võid-dest võidule, sest Jumal on li-gi, au ta nimele!

Ida Matveus,
kapt.

RAKVERE

Täname Issandat mõõdunud lõikuse eest, Tema arm ja õnnistust oli rikalik ka sel aastal. Korpuses korraldasime Lõikuspühi 14., 15. ja 16. ok-toobril. Esimesel õhtul oli pü-hapäevakoollaste demonstrat-sioon, teisel õhtul kõneles õpet-aja Holst Jumala headest an- netest — viljalõikuse kui ka muud varandused, millised meie kasutada. Viimasel õht- ul korraldasid setsilised et- tekande „Kogutud vihud“. Igal õhtul oli meie saal täide- tud rahvahulgaga, kes huviga kuulas ja ka oma ainelist abi heameelega andis.

Kõigile südamlük tänu lahke abi eest, meie Lõikuspüha heaks kordaminekuks. Jumal õnnistagu Teid kõiki!

Muul,
kapt.

Parem kui teater.

Oli Leida üheksateistaastane sünnipäev, ja tema leivaema, kes tahtis vaimustada teda sel puhul, ütles talle, et ta annab temale teatripileti.

Aga Leida, kes oli päästesõ- dur, vastas: „Tänan teid väga, armas proua, aga päästesõdu- rid ei lähe teatrisse. Pealegi mul ei ole selleks sugugi aega, sest esiteks lähen ma välja oma „Hüüdudega“, ja siis lähen koosolekule.“

Aga kui proua tahab anda mulle sünnipäevkingitust, kas teie ei annaks mulle paremini niipalju raha, kui maksab teat- ripleiti, siis ma võiksin anda neid korjanduses maailma päästmise töö heaks?“

Leida sai raha, ja lahke nae- ratus, mis oli sellega ühes, näit- as, et proua tundis rõõmu oma teenijast.

„Sõjahüü“ aunimestik

nr. 99 — oktoober 1937.

Ohvitserid:

F. Vuul 125, kapt.
J. Padar 80, leitn. A. Höbe- laid 60, kapt. A. Tennen 50, kapt. H. Eimann 35, kapt. I. Matveus 35, kapt. M. Bles 31, kapt. S. Muusekant 31.

Allohvitserid ja sõdurid:

Seers. F. Leemann 50, seers. J. Kanter 50, envoi L. Bakul, seers. L. Rattik 30, seers. A. Kreos 30, sõd. Ülevain 30, sõd. Sihver 25, sõd. I. Tennen 25.



Mõõga ja kilbi brigaad.

Tiituse,

1. E. 2: 1—15
2. T. 3: 1—15

3. Johannese,
16. T. 1: 1—14

1. Johannese,
3. K. 1: 1—10
4. N. 2: 1—11
5. R. 2: 12—21
6. L. 2: 22—29
7. P. 3: 1—9
8. E. 3: 10—16
9. T. 3: 17—24
10. K. 4: 1—8
11. N. 4: 9—14
12. R. 4: 15—21
13. L. 5: 1—2
14. P. 5: 13—21
2. Johannese,
15. E. 1: 1—13

Taaveti laul.

17. K. 26: 1—12
18. N. 27: 1—6
19. R. 27: 7—14
20. L. 28: 1—9
21. P. 29: 1—11
22. E. 30: 1—12
23. T. 31: 1—14
24. K. 31: 15—24
25. N. 32: 1—11
26. R. 33: 1—11
27. L. 33: 12—22
28. P. 34: 1—8
29. E. 34: 9—14
30. T. 34: 15—22

Palvunud.

7. nov. Austraalia ja Uus-Meremaa.
14. nov. Erust olevad ohvitserid.
21. nov. Kõik vaesed ja haiged.
28. nov. Kõik, kes mõjutavad kaan- inimesi sõnas või kirjas.

Kõlaga rõõmulaulud!

1.

1. Laulame nüüd päästmise ja rõõmu sõnumid Laulame nüüd Jeesu vere, mis meid puhastand. Laulame, et maa ja taevas vastu kajatab, Kõik lauldes edasi läeme.

Koor: Nüüd edasi; me koduranna! Me võideides kord sinna jõuname. Me kodumaale, kus ei ole patuhalaid, Me õnnes sinna nüüd läeme.

2. Kuidas rahvas rõõmustavad, rahu sõnadest. Kuidas nõrgad abi saavad meie Jumalast. Kuidas need kes armu saanud, lauldes tänavad, Me auga koju nüüd läeme.

3. „Küll nad varsti nõrkevad“, nii mõni ennustab. Ei nad tea, et meid Jeesus ikka juhatab. Ja ka suured inglilugad veelgi aitavad. Me auga edasi läeme.

4. Meie kuningale nüüd me valmis-tame teed. Kuigi maailm takistusi võitluses meil teeb, Pimeduski, mis me üleme, päevavaleks saab, Sest rõõmsalt edasi läeme.

2.

1. Mina rändasin Jeesuga päeval ja ööl Keset mustiku negade teed, Aga kui ka kõik muutus, ma hõisata võin: „Jeesus ustavaks alati jääb.“

Koor: Seal on rahu ja rõõm, Oi, mis auline rõõm, Mis mul Jeesuga alati jääb. Kõik võib muud-tuda teiseks, Mul laul siiski see: Jeesus ustavaks alati jääb.

2. Mina rändasin Jeesuga üksikul teel, Mõeldes, „Ükski ei mõista mind siin.“ Siis ma kuulsin üht mahedat häälet end eel: „Mina ustavaks alati jääb.“

3. Mina rändasin Jeesuga murese maal, Seal, kus konarlik, vaevane teed, Ainus sõna, siis sa sellest lilled saal: Jeesus ustavaks alati jääb.

4. Mina rändasin Jeesuga päikese käes, Rõõmsalt sõbruga ühisel teel. Kuid mul rõõm siiski suurem, kui laulda võin väes: Jeesus ustavaks alati jääb.

5. Jah, ma rändan nüüd Jeesuga maapealsel teel, Kuni surmajõe kaldale saan, Siis võin hõisata auliselt, laulda kord veel: Jeesus ustavaks alati jääb.

3.

1. Oh, kuula, hing, kuis kostab sõjalaua Nüüd läbi ma ja uskelt ühesel. Kõik mures hinged valksett põlvitavad. Su ees, oh Issand, oma nõruseset.

Ristitud tules Päästarmee. ::; Maailma võitkem nüüd tule, verega. ::;

2. Nüüd edasi, maailm me laulu kuulgu. Kõik hinged, Jeesus kutsub rõhutuid. Ja pimeduses kostab lauluka, Viib koju rändajaid ning kadunud.

3. Nii kaugele kui kõuekõmin, ka-jab Meil sõnum päästva armu täi-suse. Kõik mures hinged valksett põlvitavad. Su ees, oh Issand, oma nõruseset.

4. Siis, võitjad, pärast västavat võitlust Aupäev on koitmas, mõdasa patuöö. Me võitlussiht on — päästa hingi patust, Siis langeb saatana, tema riik ja töö.

4.

1. Jeesus on mu Päästja, seda tean, Rahu Ta mu südamele tõi; Hing mul oli koormas, kannatust täis, Vabaks patust tahtis ta. Minu palveid Jeesus kuulis siis, Oma haavu näitas mul. Usus pesin seal, sain päästetud Ta vere läbi seal.

Koor: See on see paik, mis nii armas mul. Suurimat imet ma

seal näen. Kui tahad päästmist, siis tule ka Jeesu ristile alla.

2. Jeesu juurde tulim, seotud vang, Vabaks mina patudest sain. Lühikele andis seda, ah, rõõmsaks siis: Siida muutis Jeesuses. Ahelad, mis köit-sin, murdis Ta. Õnnistud on mulle paik, Kus ma palves Teda tänasin, Et vaba oli hing.

3. Soovid sama rahu ilusast, Mida mina hingesse sain, Risti alla palves astudes kord Oma raske koormaga? Patune, veel armu sulle on, Veri voolab vabalt veel, Veri, mis võib pesta südame. Ka lumest valgemaks.

5.

1. Oled rõõmus, rahul ning, Laula siis, laula siis, Nii kui lind kes mureta; Laula südamest, Kui ta Vaim sind puudutab, Rutta siis, ta tahtmist tee; Tõetta, palu hoolsasti, Laula südamest.

Koor: Laul, mis tuleb suda-mest, Kurbi hingi rõõmsaks teeb; Jumal ise õnnistab Laule suda-mest.

2. Kui sa näed, mis Jeesus teind, Laula siis, laula siis! Kiites tänu Ju-malast, Laula südamest: Kuis ta käi-nud lainetel, Surnu huust äratas, Elu andis meile eest; Laula südamest!

3. Oled mures, väsinud, Laula siis, laula siis! Rõõmsaks teeb see sind ja mind, Laula südamest! Inglid laulvad trooni ees, Austust andvad Jumalal — Laulda sina kaasa ka? Laula suda-mest!

6.

1. Issand, sind me hinged ootvad, Jänutades kõrvetel. Tee me juures nii kui vanast Neliptihü imet veel.

Koor: Vala Vaimu, vala Vaimu, Kasta meid sinu püüdel maal, Lase langeda su tuli Iga ootja hinge peal!

2. Pöieta kõik meie juures Vaimu tulele, Mis meid tahab takis-tada Tervelt sulle elada.

3. Puhasta meid, armas Jeesus, Patudest su vere sees, Vältite kui vägev võitja Iga nõdra hinge sees.

4. Märgi meid su pitsatiga, Tõida väe ja vaimuga. Lase, et su oma templis Vaimu häälet võiks kõlada.

7.

1. Mis on kõik aarded, au ja kuld, Kui Jumal minul nüüd. Ta oma olen jäädavalt, Tal' kõlab kiiduhüüd.

::: Jah, olen õnnelik, ::: Kui Jeesus minu sõber on, Jah, olen õnnelik.

2. Kui teised lõbu leiavad Ja rõõ-mu ilma peal, Siis vaatana taeva poole ma — Kõik minu rõõm on seal.

3. Ja kuigi nõnda väike mul Siin mame varandus, Mul alal hoitud oiend On taevast pärandus.

8.

1. Jumalast ma kangel olin, Patu teedel eksinud, Ei ma lial nõudnud Jeesust, Temata ma elasin.

Koor: Oh, ma imestan, miks Jeesus minu juures seisatas, Patu-d Ta kõik andis andis Ja mind kõigest puhastas.

2. Ei ma mõelnud see peale, Et kord kohtujärje ees Pidin kõigest aru andma, Palika sama Tema käest.

3. Viimaks patukoormast väsin, Risti juurde tulim ma, Seal mul voolas südamesse Rahu, õndust ot-sata.

Koor: Oh, mis rõõm — mind Jeesus leidis, Oh, mis rõõm — Ta oma ma, Hingan Tema rinnanajal Elus, surmas kartmata!

9.

1. Kord Jeesus kõike valitseb, Kus päike oma ringi teeb. Ta riik siis levib ilma peal, Ei päike liike looja seal.

2. Kõik rahvad, riigid, iga keel Ta armust lauldes kiitvad veel, Ja lastehääled puitajamad Tal „Hoosi-anna“ hõiskavad.

3. Ta valitus toob õnnistust, Vang ahelast saab vabadust. Nõrk leiab rahu jäädava, Kõik soovid peavad täituma.

4. Kõik loodus üles ärgakuu Ja Kuningast siis austage. Nii inglid laulu kannavad, Maas rõõmsad heli-d patsuvad.

10.

1. Mu Päästija mind otsis Kõll orus, kitsal teel. Ta leidis mind ja päästis veel, Oh, mis auline, auline päev.

Koor: Mind otsis ja leidis, kui olen pime ja abitü. Ta otsis ja leidis, Milline auline päev.

2. Ta nägi minu hinge, Mis mures patudest, Kõik koormad võttis südamest Oh, mis auline, auline päev.

3. Mu pattu veripunast Ta üsna kaotas, Mind unde eli juhatas, Oh, mis auline, auline päev.

11.

1. Kui üks patune pöörab patust end, Siis on rõõm, siis on rõõm, Kahetsedes ta armutooniil tüd. Siis on rõõm, siis on rõõm.

Koor: Taevainglid rõõmusta-vad, Kuldseid kandidil kõlavad, Kui üks patune on tulnud Ka-hetsedes armule.

2. Kui üks patune sünnib uuesti Siis on rõõm, siis on rõõm. Kui ta valguses kõnnib, julgesti Siis on rõõm, siis on rõõm.

3. Kui üks rändur seisab jõe-kaldal peal, Siis on rõõm, siis on rõõm, Kui ta rahumaale kord jõudnud teal, Siis on rõõm, siis on rõõm!

KOORID.

1. Päästmine on tõesti auline; päästmine see sobib kõigile. Me toome kaasa armsõnuma paturonore Ja kuulutame täieliku päästmist.

2. ::; Ära sa kahtle enam nüüd ::; rutta, oh hing, armu jätkub sul, Jee-sus sind ootab, Tule nüüd!

3. Ärgake, ülesse meiega hõisake, Austage, kiikite nüüd, kandel Jeesus kõlaga! Ainult lauldes edasi me jõu-me, Jumal annab meile ole igavest, Astugem me ridadesse võitlema, Kuni Jeesus kutsub meid.

4. Sa Kallela mees, Ela mu hinge sees! Mind Juhl, kinnita, Sa Kallela mees!

5. Tcha, kuis tahad sa, Tcha kuis tahad sa, Tcha kuis tahad sa, Oh, Tcha kuis tahad sa.

6. Eks sa kuule ingl laulu? Eks ta kõla sulle ka? Eks ta kihuta su südant Selle peasta vastama:

7. Auline Päästja, auline vend. Lõp-mata arm ni pirramata, Auline kodu valmistud meil, Imede ime — kord olen seal.

8. Rutta nüüd, rutta nüüd, Rutta Jee-suse juurde sa nüüd, Rutta nüüd, rutta nüüd, Enne, kui õõ sind piirab otsata.

9. Minu hinges kõlab rõõmlaul, Sest Ta andestas mu süüd, Jeesus ar-mastab mind nüüd, Ja ma laulan, laulan, laulan, ::; Sest Ta armastab mind nüüd.

10. Edasi, me võitu saame, Halle-luua, halleluua. Edasi, me võitu saame Kalli Jeesu vere väes.

11. Elle, äna, igal päeval Jeesu sama on, Maailm muutub, mitte Jee-sus, Au Ta nimele!

Oled kohane taevale?

Patutee lõpeb surmaga. Mi-da peaks küll uuestisündima-ta, andestamata patune tege-ma taevast? Mõtle, kui sul oleks võimalus, et armastuse-ga patu vastu oma südames, sa võiksid minna valguse elu-asetemisse sinna ülesse, ja saada rietatud valgusinglita, koputada ühele neist kahetses-t kümnest taeva uksele. Siin silmad kohtaksid igal pool kir-jas: „Piha Issandale.“ Sinu kõrvu kostaks igaviku koori-laul: „Piha, piha on Issand vägede Jehova“. Kas sa siis ei oleks sunnitud hüüdma: „Taevast ei ole mingit kohta minu-le!“

Sama vähe kui uuestisündi-mata patune ei või pääseda taevasse, võib sinu uuestilo-mata süda leida õndust püha-duses, mis on taeva atmosfäär, või Jumalast, kelle ligilõu tee taeva selleks, mis ta on. Kuid sinu süda võib saada muude-tud, sest Kristus suri, et pääs-ta sind. Tema läbi võid alal hoida seda meelt, mis teeb sind kohaseks taevale.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 s, ½ s. 70 s. Üksiknumber 10 s.

Ilmunud 1. novembril 1937. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästarmee.

Tehke kõik
Jumalale auks!